

بررسی وجوه تشابه اصول نوشهرسازی با ویژگی های محلات سنتی در شهر ایرانی

مهندس فائزه معینی پور^۱، محمد معینی پور^۲

^۱ کارشناس ارشد مهندسی شهرسازی، مدرس دانشگاه، پست الکترونیک: faezeh.moeini@gmail.com

^۲ دانشجوی مهندسی شهرسازی دانشگاه آزاد اسلامی واحد نجف آباد، پست الکترونیک: mo.moiny@gmail.com

چکیده

نوشهرسازی (CNU) از جمله جریان هایی است که در قالب نگرش پسامدرن و خصوصاً شهرسازی انسانگرا قرار می گیرد. این جنبش پاسخی است در جهت رفع مشکلاتی از قبیل زوال و فرسودگی مراکز شهری و گسترش افقی شهرها و همچنین تلاشی است در راستای احیای هویت و حیات اجتماعی در سطح شهر پس از دوران مدرن. نوشهرسازی معتقد است بازگشت به الگوی محلات سنتی یکی از اصلی ترین راهکارها در جهت ایجاد شهر پایدار و انسانگرا می باشد. این مقاله می کوشد که با تبیین اصول پیشنهادی جنبش مزبور پیرامون چگونگی انتظام محلات شهری در ابعاد مختلف، و پس از بررسی ویژگی ها و سازوکارهای محلات سنتی در شهر ایرانی، در چارچوب یک ماتریس به سنجش میزان انطباق هر یک از شاخصه های پیشنهادی رویکرد نوشهرسازی با خصوصیات و سازوکار محلات فوق بپردازد. در واقع هدف اصلی مقاله حاضر، تدقیق اصول پیشنهادی جنبش نوشهرسازی با کاربردی است که در تقابل با ارزش ها، مفاهیم و ویژگی های شهرسازی سنتی ایرانی قرار نگیرد. این مقاله از لحاظ هدف، در زمره پژوهش های کاربردی و همچنین به لحاظ روش و ماهیت در ردیف پژوهش های همبستگی قرار می گیرد. جمع آوری اطلاعات بر اساس روش مطالعه اسنادی و کتابخانه ای بوده است. نتایج بررسی های صورت گرفته حاکی از این حقیقت است که اصول جنبش نوشهرسازی با اندکی تغییر -به جز معدودی از موارد-

اولین همایش ملی معماری، مرمت، شهرسازی و محیط زیست پایدار ۲۸-شهریور ۱۳۹۲

می تواند با شرایط و مقتضیات شهر سنتی ایرانی سازگار شده و به عنوان کاربردی مفید در راستای ارتقای کیفیت زیست و سکونت در شهر ایرانی بکار گرفته شود.

واژه‌های کلیدی: شهرسازی انسانگرا، نوشهرسازی، محله، شهرسازی سنتی، شهر ایرانی.